

תת"ע 6833/08/15 - מדינת ישראל נגד הרוש מרדכי - נוכח

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 6833-08-15 מדינת ישראל נ' הרוש מרדכי
בפני כבוד השופטת ענת יהב-שופטת

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד הילה דביר

המאשימה

נגד

הרוש מרדכי - נוכח
ע"י ב"כ עו"ד ראובן נתאי

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש דוח תנועה המייחס לו עבירה של אי ציות לשוטר במדים מיום 6.7.15 בשעה 11:30 ברח' ז'בוטינסקי, וזאת כאשר לא נענה להוראות השוטר אשר ביקשו להזיז את רכבו, ובהמשך כאשר סירב לעלות על המדרכה וסיכן עצמו.

בתאריך 11.10.15, כפר הנאשם במיוחס לו כשאמר, זה הרכב שלי, אני הייתי בבית ולא ברכב וביקש כי התיק ישמע לשמיעת הוכחות.

פרשת התביעה

מטעם התביעה העיד ע"ת 1 - רס"ר סרויה מור.

בחקירה הראשית:

הגיש את דוח התנועה שנרשם על ידו - ת/1 וכן את דוח הפעולה הממוחשב - ת/2. העד העיד שהגיע למקום לאחר קריאה של המודיעה שטענה שרכב הנאשם חונה בצמוד מאד לרכבה ובגין כך אינה יכולה לצאת מן החנייה.

בחקירה נגדית:

העד מעיד שהינו סייר תנועה של את"ן ירקון, שנקרא למקום בגין "בעיה שקשורה לתנועה" עליה דיווחה המודיעה (עמ' 3 ש' 19-21). מעיד שכנראה רכב לבד - "בדרך כלל אני לבד, ואני לא רואה שרשמתי משהו אחר" (עמ' 3 ש' 27), אומר שאינו זוכר את האירוע ושלומד על שקרה אך ורק מתוך הדוחות ת/1 ו - ת/2.

העד מפנה לכך שרשם בת/1 שחלקו האחורי של הרכב "גלש במקצת" למדרכה הצבועה אדום -לבן (עמ' 4 ש' 5), מסכים שכשעלה לביתו של הנאשם, הנ"ל ציית, במובן שירד על מנת להזיז את רכבו. (עמ' 5 ש' 8-9).

מפנה **1/ת**, שם מציין שהיו חילופי דברים בין הנאשם למודיעה, אך לא בהכרח שמע מהם חילופי

הדברים. (עמ' 6 ש' 1 - 10), מסביר מהי אותה תוקפנות שרשם בדוח ואשר ייחס אותה לנאשם;

"נפנף לי ביד בזלזול", ואמר "אתם בושה". (ש' 10 - 14).

מסביר ש"אי הציות" מיוחס לכך שהנאשם לא הזיז את רכבו לבקשתו, אלא לאחר שהחל למלא כנגדו דו"ח, אך גם ובהמשך אף לסירוב הנאשם לעלות מן הכביש למדרכה כפי שנתבקש ע"י העד על ידו (עמ' 8 ש' 17 - 18).

פרשת הגנה

לפי בקשתו של ב"כ הנאשם ובניגוד לסדר הדין הפלילי, העיד קודם עד ההגנה - חברו של הנאשם ורק לאחר מכן העיד הנאשם, (עדות זו נמסרה בהעדרו של הנאשם).

ע.ה 1 - מר אלמוג מוטי

חקירה ראשית:

חברו ללימודים של הנאשם, העד מספר שבעת ששה בבית הנאשם ולמדו למבחן נשמעה דפיקה בדלת, כשפתח הנאשם את דלת ביתו, נאמר לו ע"י השוטר, כי רכבו מפריע ועליו לרדת על מנת להזיז את רכבו, הנאשם ירד למטה, כאשר הוא עצמו הצטרף לנאשם. ברחוב ראה מישהי שצעקה על הנאשם ואמרה שיש לו מזל שלא שרטה לו את הרכב. הנאשם פנה לשוטר אך השוטר "התעלם" או אמר ש"אינו שומע" ואז החלו דין ודברים בין הנאשם למודיעה (עמ' 12 ש' 6 - 17).

מסביר שהדין ודברים בין הנאשם לשוטר - לא היה "יותר מידי", אלא בעיקר היה בין הבחורה לנאשם. "השוטר אמר לו להזיז את הרכב" (עמ' 12 ש' 18 - 19).

לשאלה כוללנית של הסנגור - ענה ש"כולם היו על המדרכה, ה"רכבים חונים בכחול לבן, כשהשוטר ביקש ממנו רישיון, אז אני הלכתי והזזתי את הרכב". (ש' 21 - 23).

לדבריו, צילם את האירוע בטלפון הנייד שלו ושלח לנאשם. אע"פ שהסרטון לא נשמר בפאלפון של העד ובעצם אינו עומד בתנאי הקבילות, לאחר צפייה של ב"כ התביעה הסכימה זו להגשתו - **נ/1**. (עמ' 13 ש' 1 - 16).

חקירה נגדית:

מאשר שבעלי הרכב חנו כפי שמופיע בסרטון **נ/1**. מסכים ובניגוד לחקירתו הראשית, תיקן את עדותו ואמר, שגלגל אחורי של רכב הנאשם נמצא במקביל למדרכה הצבועה באדום-לבן (עמ' 14 ש' 26 - 27). מאשר שהמודיעה לא נשמעת בסרטון אומרת את הדברים שאמר בחקירה ראשית (ש' 29 - 30).

מאשר שלא רואים בסרטון את פניה של המודיעה.

הנאשם:

בחקירה ראשית:

מתאר שהוא וחברו ישבו ולמדו למבחן בשעות הבוקר, כשלתע שמע דפיקה בדלת, כשפתח את הדלת ראה את השוטר שאמר שהוא מפריע לרכב מסוים ונתבקש לרדת למטה.

אמר שירד מיד אחריו ותוך כדי שהשוטר "**עלה על האופנוע שלו ושם קסדה**" המתלוננת התגרתה בו ואמרה לו שיש לו מזל, אחרת הייתה עושה לו "**פנס**" (עמ' 16 ש' 13 - 20).

מעיד שבתגובה למתלוננת, **אמר שלא יזיז את הרכב** ופנה לשוטר לקבל את עזרתו ביחס לאמירה של המתלוננת, אך השוטר התעלם (ש' 22 - 30), השוטר ירד מהאופנוע ביקש ממנו להזיז את הרכב ואני אמרתי "**אוקיי, אבל שיבוא לטפל במה שאני אומר ... ואז הוא התעצבן**" (עמ' 17 ש' 1 - 5).

מדגיש שציית לשוטר, כי במקביל לכך שנתן לו את רישיון הנהיגה שלו, נתן לחברו את המפתחות של הרכב על מנת שזה יזיז אותו (ש' 16 - 30).

כופר בכך שעמד על הכביש, טוען שכל האירוע היה על המדרכה מתחת לבניין ביתו ומדובר בשקר (עמ' 18 ש' 1 - 4).

בחקירה נגדית:

אומר שציית לשוטר, שכן מיד הזיז את הרכב - ולדבריו מדובר באירועים "**מקבילים**" (שוחח עם השוטר וביקש מחברו

להזיז את הרכב).

מסביר שהשוטר עלה על האופנוע ואז "חזר חזרה לנקודה" שבה היה מלכתחילה כשסימן לו להגיע (עמ' 18 ש' 28-32), **מסכים שלאחר חזרתו של השוטר נתבקש להזיז את הרכב בפעם השנייה**, המדובר בעניין של שניות (ש' 12 - 17). מסביר שציית לשוטר ואין זה משנה אם הוא הזיז את הרכב או מי מטעמו - דהיינו חברו. מעיד, שהופתע שתוך כדי הזזת הרכב קיבל את הדוח לגבי אי ציות. (ש' 30 - 32).

בסיכומי התביעה:

מפנה לנסיבות האירוע כפי שמצוינות **בת/1** ו- **בת/2**, משם עולה כי הנאשם סירב לציית לשוטר בשני מובנים; לא הזיז את רכבו שהפריע למודיעה לצאת מהחנייה וכן עמד על הכביש ולא הסכים לעלות על המדרכה, לבקשת השוטר, אלא לאחר ויכוח ולאחר שהשוטר החל לרשום לו את דוח התנועה בגין העבירה המיוחסת לו.

המאשימה מבקשת ליתן אמון מלא בדברי עד התביעה תוך שהיא מפנה לנקודות אשר מחזקות את הגרסה שלו; לטענתה הסרטון **נ/1** שהוגש ומוכיח את התיאור שעולה בדוחות שנרשמו והוא - שמקצת הרכב של הנאשם גלש ועמד במקביל למדרכה הצבועה אדום לבן.

כמו כן, מפנה בצילום הסרטון, לכך שעדיין ניתן לראות כי הרכב לא הוזז מהמקום כפי שנתבקש על ידי השוטר.

עוד, מפנה לסתירות בין עדויות עדי הגנה ולחוסר דיוקים בדברי הנאשם ומבקשת שלא לקבל את גרסת ההגנה.

בסיכומי ההגנה:

ההגנה מבקשת לזכות את הנאשם מכל וכל או לפחות מחמת הספק, ההגנה טוענת מס' טענות, אשר אליהן אתייחס בפרוטרוט במסגרת פרק הדיון.

דיון והכרעה:

לפני שאתייחס לטענות ההגנה ראשונה ואחרונה אחרונה, נפנה להוראות החוק אשר מיוחסת לנאשם:

המסגרת הנורמטיבית:

תקנה 23 א: "עובר דרך חייב לציית:

(1) להוראות שנותן שוטר במדים, שוטר שהזדהה בתעודת מינוי ..."

עמוד 4

"עובר דרך" מוגדר בתקנה 1 לתקנות התעבורה:

"המשתמש בדרך לנסיעה, להליכה, לעמידה או לכל מטרה אחרת"

(תיקון 112 משנת 2013)

"דרך": מוגדרת בסעי' 1 לפקודת התעבורה:

"לרבות כל מסילה, דרך, רחוב, סמטה, ככר, מעבר, גשר או מקום פתוח שיש לציבור זכות לעבור בהם".

אין חולק כי המקום בו חנה רכבו של הנאשם עונה להגדרת "דרך", שכן מדובר ברחוב ציבורי. כמו כן, השוטר אשר הגיע לבית הנאשם היה לבוש במדים, כך, שאף יסוד עובדתי זה המצוי בתקנה 23 א(1) התמלא ואף לא נטענה כל טענה מפני הנאשם בדבר זיהויו של השוטר כבעל סמכות.

"עובר דרך" - מונח אשר תוקן בשנת 2013, כך שהגדיר הגדרה רחבה בדבר כך, שכל אדם העושה שימוש בדרך ציבורית מתקרא כך, ובעניינו, הנאשם השתמש בדרך הציבורית בעת שהעמיד את רכבו במקום זה ועל כן, אין משמעות למיקומו הפיזי, כל עוד רכבו מצוי באותה הדרך הציבורית- הוא עובר דרך.

הציות בתקנה 23 הינה עבירה אשר מטרתה להסדיר את התנועה התקינה בדרך ובכלל זה יכולת התנועה של אותם החונים בצידי הדרכים כשברצונם לנסוע, ולכן חובה לציית לשוטר אף אם הוראה זו או האות שניתנו ע"י השוטר עמדו בניגוד לתמרורים או להוראה כללית אחרת וכל זאת כמובן בנושא שעניינו הסדרי תנועה (ולא לכל עניין אחר).

החשיבות בציות להוראת שוטר ללא שיהוי ומבלי לפתוח בוויכוחים ברורה, שכן, **"אין צורך לתאר כיצד היו נראים כבישי ישראל לו כל נהג היה בוחר לנהל דין ודברים עם שוטר הנותן לו הוראה ברורה"**. (וראה ת"ת 29448/08 מד"י נ' שרון ורה).

העובדות:

אין מחלוקת כי השוטר, אשר היה בתפקיד ולבוש במדים נקרא למקום האירוע, שכן רכבו של הנאשם חנה בצמוד לרכבה של המודיעה שלא יכולה הייתה לצאת ממקום חנייתה ועל כן קראה לעזרת המשטרה.

הסייר - ע"ת 1, הגיע לביתו של הנאשם דפק על דלת הנאשם הבהיר לו במה דברים אמורים, הנאשם ירד עימו במטרה להזיז את רכבו, מכאן ואילך חלוקים הצדדים כמעט על כל נקודה באירוע.

כבר בשלב זה ובהתייחס בעניין זה לסיכומי ההגנה בעובדה 2, כתב הסנגור **"הנאשם נגש לדלת ומצא מעברו שוטר ובחורה שבררו אם הרכב...אכן שייך לו"**. כאן אומר מיד כי עובדה זו (שהבחורה עמדה בפתחו של דלת הנאשם ביחד עם השוטר), לא עלתה ולו פעם אחת. לא בפרשת התביעה כעולה מת/1 ו-2, לא בחקירתו הנגדית של העד, אולם אף לא בפרשת ההגנה, נהפוך הוא, שני עדי ההגנה מציינים אך ורק את עובדת היות השוטר בפתח דלת ביתו של הנאשם. - **ומשכך בית המשפט רואה בחומרה ניסיון להעביר מידע ששמען לא עלה מן הראיות ואינני מקבלת זאת.**

טענות ההגנה:

1. **טענה מקדמית - הנאשם אינו "עובר דרך" ועל כן יש לזכותו, שכן היסוד העובדתי בעבירה המיוחסת לו - לא הוכחה.**

טענה מקדמית, כשמה כן היא, מקומה הוא קודם כל העלאת טענה אחרת ולא בשלב הסיכומים בוודאי כאשר מדובר בטענה כגון זו, אשר העובדות בדבר היות הנאשם ספון בביתו, כאשר הגיע אליו השוטר - אינן במחלוקת.

עדיין, וכפי שניתן היה לראות בפתיח הדיון, **הרי שהנאשם השתמש בדרך הציבורית להעמדת רכבו ואף על פי שכבר לא נמצא במקום, אלא היה בביתו, אין הוא אלא "עובר דרך"**.

כאן נציין, שגם הולך רגל אשר מבצע מעשים שיש בהם כדי להפריע לתנועה, מחויב בציות להוראות שוטר (וראה **1022-09-10 מד"י נ' אושרי חווה**), עניין זה מתחדד נוכח העובדה, שהגורם המפריע לזרימת התנועה כסדרה הינו רכבו של אדם, גם אם הלה אינו נמצא במקום שבו נמצא הרכב, ההפרעה עדיין קיימת ושרירה.

על פי הגיון זה איני יכולה לקבל את טענת ההגנה כי העובדה שהנאשם לא היה ב"תוך הרכב, במצב של תנועה" יש בה כדי להוציא אותו מתחולת **"עובר דרך"** אשר צריך וחייב לציית לשוטר במדים.

2. **לא הוכחה חובת הציות שלה לא ציית הנאשם:**

בנקודה זו הנאשם טוען דבר והיפוכו, תחילה טוען כי לא הייתה כל חובה שהיה על הנאשם לציית לה, שכן בסעיף 19 לסיכומי ההגנה נאמר כי אין מחלוקת על כך שהנאשם נתבקש להזיז את רכבו כפי שעשה באמצעות חברו ומכיוון שכך הרי שציית להוראות השוטר ומכאן שלא ביצע עבירה כלשהי.

אולם, מיד ובהמשך, טוען הנאשם כנגד דוח הפעולה כשלדעתו, מנסיבות המקרה לא עולה כי התנגד להוראות השוטר ואף מדגיש בסעיף 23 לסיכומיו **"לימוד האמור בדוח הפעולה עצמו מעיד על כך שאי הציות לא נעשה כלפי השוטר כמו כלפי המתלוננת"**.

מכאן שהנאשם מודה שהתנגד לביצוע פעולת הזזת רכבו, אולם, התנגדות זו לדידו הייתה כלפי המתלוננת ולא כלפי שוטר. **והרי מדובר באבחנה שאין מקומה כאן** שכן השוטר הגיע למקום בעקבות קריאה כי רכב הנאשם מפריע לנסיעת המודיעה מן המקום, השוטר עלה לביתו וביקשו להזיז את רכבו, הכל על פי סמכותו, ומכאן שאי ההיענות באופן מיידי להוראה זו כמוה כאי ציות גם אם האמירות נאמרות כלפי המודיעה אשר התריסה כנגד הנאשם (אם נקבל גרסתו).

לעניין עצם ההוראה שניתנה ולטענת המאשימה לא נתמלאה, די להפנות לדוחות של עד התביעה - סרויה מור - הסייר, ת/1 ו-ת/2:

ת/1- העד רושם, כי ביקש מהנהג "בשנית" ואילו תגובת הנהג הייתה נפנוף היד בצורה מזלזלת לעברו ואמירה כי "אינו רוצה להזיז", הוראה נוספת אשר הנאשם לא נשמע לה היא בקשתו של העד, כי יעלה ויעמוד על המדרכה "למען בטחונו, אך הנ"ל סרב".

בדברי הנהג נרשם: "אתם בושה, אני לא מזיז את האוטו. לא עולה על המדרכה, תביא את הקצין שלך לכאן, לא שמעת שהיא איימה עלי?".

ת/2- בפרטי הטיפול באירוע: "עליתי אליו הביתה...וביקשתי ממנו להזיז את הרכב...הנ"ל יצא להזיז את הרכב וכשירד החלו חילופי דברים בינו לבין המודיעה והוא החליט בתוקפנות תוך כדי שהוא צועק בזלזול שאינו מזיז את הרכב, לבסוף אחרי שנקטתי כנגדו זימון לבית משפט על אי ציות גם לגבי הרכב וגם לגבי שלא רצה לעמוד על המדרכה אלא בכביש, הגיע חבר שלו והזיז את רכבו".

הנה כי כן, חובת הציות עולה באופן ברור מן הדוחות, כאשר הנאשם נמלך בדעתו לאור התנהגות אותה מתלוננת, והודיע במפגיע לשוטר תוך הבעת זלזול כי אינו מבצע את אשר נתבקש. לא זאת אף זאת, אלא שבמהלך רישום הדוח, סרב הנאשם אף לעלות ולעמוד על המדרכה.

3. עדות עד התביעה באופן של הקפאת הזכרון.

ההגנה מבקשת ליתן משקל נמוך מאד לעדות עד התביעה, באשר עדותו נסמכת כל כולה על ת/1 ו - ת/2 ואינו יכול לזכור מעבר לכך כל פרט נוסף.

בעניין זה אין לבית המשפט אלא להפנות את ההגנה לסעיף 27 לפקודת התעבורה, אשר הינו סעיף המיוחד לדיני התעבורה, תוך הבנת תפקיד שוטר התנועה ומהותו.

סעיף זה מהווה חריג לסעיף 9 לפקודת הראיות, בכך שהוא מכשיר הגשת הודעה בכתב של השוטר, אם זה נעשה במסגרת מילוי תפקידו, כאשר סעיף זה מכשיר קבלת הדוח כעדות ראשית ואף תגובת הנאשם והנאמר שם הינה קבילה, וזאת כאשר שאלת המשקל נתונה להתרשמותו של בית המשפט בהתחשב במכלול הנסיבות

הקונקרטיות של כל מקרה ומקרה (וראה ת"ת 4185/98 מד"י נ' ססלר שמואל).

ההגנה מצביעה על ת/2 שם נרשם בעמ' 2 ובמסגרת מס' פרמטרים המצוינים בכל דוח כבדרך שגרה, שאלה מודפסת: **"האם במהלך האירוע פגשת את המודיעה? כשהעד ציין: "לא", לטענתה, העד ניסה להטעות את בית המשפט, שכן, ידוע שהעד פגש וראה את המודיעה.**

איני יכולה לייחס לעד ניסיון שכזה, שכן בנסיבות המתוארות על ידו בת/1 ו-בת/2 רושם העד במפורש כי בין הנאשם למודיעה היו "דין ודברים" ומכאן שברור כי המודיעה הייתה שם. אין לי אלא להניח כי מדובר בטעות סופר ובמילוי הפרמטר הזה שהוא בבחינת שגרה - בהיסח הדעת.

4. אי הבאת עדים:

ההגנה טוענת כי הוכח שבמקום היה שוטר נוסף אשר לא הובא, בעניין זה אף טוענת ההגנה כי **"העובדות שהוגשו הצביעו אחרת"**. לא ברור לבית המשפט הכיצד הוכיחה ההגנה אחרת - עד התביעה סרויה אמר ש"בדרך כלל אני לבד, ואני לא רואה שרשמתי משהו אחר" (בעמ' 3 ש'27), ואיני רואה שלא להאמין לו.

עניין זה מתחזק נוכח כך, שעדי ההגנה, לא ציינו במהלך חקירתם הראשית או הנגדית שבמקום נכח שוטר נוסף, ורק כשבית משפט נתן רשות לסנגור לשאול שאלה נוספת נשאלה שאלה מדריכה אשר בה העלה הסנגור נתון זה, ובית המשפט לא התיר זאת מן הטעם שאין מדובר ב"מקצה שיפורים" (בעמ' 20 ש'5-17).

ועדיין ולאחר בחינה מדוקדקת של הסרטון נ/1 אשר הוגש, הרי שניתן לראות בנקל כי במקום נכח אך ורק שוטר אחד אשר היה בסמוך לאופנוע כאשר לצידו עומד הנאשם אשר מתווכח איתו (ולא שני שוטרים).

עוד מוסיפה וטוענת כנגד כך שהמודיעה לא הובאה לבית המשפט שהרי היא הייתה יכולה לשפוך אור בנוגע לנקודות המחלוקת בין התביעה להגנה.

כאן אומר, שבדרך כלל בעבירות תנועה נמצאים מעורבים נוספים אשר נכחו בעת ביצוע

העבירה הנטענת. מסכימה אני כי לעיתים אי הבאתם של עדים מבסס את הספק ולעיתים לא.

במקרה זה, הרי שדי בגרסת ההגנה על מנת לבסס את שטען עד התביעה, הצדדים מסכימים כי רכב הנאשם

חנה בסמוך מאד מאחורי רכב המודיעה, כן שני הצדדים מסכימים כי הנאשם קיבל הוראה להזיז את רכבו ולצורך כך ירד עם השוטר.

הנאשם מסכים כי בעת שהיה למטה החל "דין ודברים" עם המודיעה ובגין דברים שהוחלפו ביניהם החליט שלא להזיז את רכבו ופנה לעזרת השוטר אשר היה כבר על האופנוע חבוש בקסדה, כשנקרא שוב לחזור ולעמוד על הוראתו מחדש.

מן הסרטון אף ניתן לראות כי השוטר כבר חבוש בקסדה ונמצא על יד האופנוע, כך שברור שכוונתו הייתה לסיים את האירוע כשחשב שברגע שהנאשם ירד והיה זה סוף הפרשה, אולם הצטרך להגיע חזרה ונקרא על ידי הנאשם.

5. **אמינות הדוחות:**

ההגנה טוענת כי העובדה שהעד שינה את העט במהלך רשום הדוח בת/1, יש בה כדי לפגוע באמינות הכתוב, בחנתי את הרשום בשני הדוחות, הדברים עולים בקנה אחד, הן האמירות, והן ייחוס אמירותיו של הנאשם. בעניין זה, לא מצאתי כי הסנגור, אשר חקר ארוכות את עד התביעה, היפנה אותו לסתירות בין הדוחות. אמינות הדוחות מתחזקת ומתאששת נוכח הסרטון וכן נוכח העדויות כפי שפורטו ויפורטו.

ראיות נוספות:

הצפייה בסרטון 1/נ

מעלה באופן ברור כי מדובר בסרטון קצרצר אשר החל להיות מצולם מרגע הוויכוח בין הנאשם לשוטר. משום מה, ועל כך יש לתמוה האם למאן דהוא היה אינטרס לכך, הסרטון הופסק ולא ניתן לראות כיצד הסתיים האירוע. כל שהוא כולל זה צילום של רכב הנאשם כשהוא צמוד לרכב המודיעה כשהגלגל האחורי שלו חונה במקביל לאדום - לבן, נשמעים קולות של אישה שמסבירה שכבר בערב קודם ראתה זאת, אבל חשבה שבבוקר הוא (בעל הרכב) יצא, ואז נשמע קול של גבר (שכנראה הוא ע"ה 1 מוטי אלמוג) אומר, למה הייתה צריכה לומר שתעשה לו "פנס", בשלב הזה המצלמה נפנית ועוברת מרחק של שתי מכוניות לאחר רכבו של הנאשם, שם מצולמים השוטר והנאשם כאשר הנאשם כבר מרים את קולו ואומר "למה אחי"- **אין זאת, כי הסיטואציה המצולמת הינה כבר סוף האירוע שבו השוטר רושם דוח והנאשם מתרעם.**

לא זאת אף זאת, אלא שבשלב הזה ניתן לראות כי אף שמדובר בסיום האירוע הרכב עדיין עומד במקום שהיה

ועודנו מפריע.

ובעיקר, בצילום זה, לא נראה הנאשם פונה לחברו ומבקש ממנו שיזיז את רכבו תוך מתן המפתחות, כפי שהעיד (שמדובר באירועים מקבילים).

מכאן, שדווקא הסרטון אשר התקבל והוצג ע"י ההגנה, סותרת את גרסתה.

אמינות העדים

עת' 1 סרויה מור

עד התביעה העיד באופן קונקרטי ברור ורצוף תוך שהוא נסמך על הרשום בלבד. לא הוסיף דבר מעבר לכך ובכל שאלה שנשאל היפנה לרשום בדוחות כשהוא מבהיר שאינו זוכר את האירוע ועל כן אינו יכול להוסיף מעבר לנאמר שם.

העד לא התלהם (הגם שנשאל שאלה מתריסה לגבי ניסיונו "להרשים" את המודיעה בעמ' 9 ש'10-9), לא ניסה להגן על הרשום על ידי מתן פרשנויות מאוחרות ולא הסכים לעבות את הכתוב. העד נחקר ארוכות על ידי ההגנה בכל נקודה, והעד ענה על כולן תוך שהוא מפנה לדוחות, ללא שהתרגז, וזאת אף על פי שנשאל שאלות חוזרות.

האמינות שבית המשפט נתן בו הלכה והתחזקה נוכח הנראה בסרטון 1/1 ואשר מגבה באופן מלא את הרשום בדוח.

עה' 1 מוטי אלמוג

הינו עד שיש לו קשר לנאשם, והוא בגדר "עד מעוניין", שכן, הוא חברו ללימודים והאירוע אירע כשהיו ביחד. העד שינה את תשובותיו ולא דייק בהן כגון: האם היה דין ודברים בין השוטר לנאשם או רק בין הנאשם למודיעה, כמו גם לגבי אופן חניית הרכב.

אין זאת אלא שהעד מעיד לטובת חברו ומעיד באופן מגמתי, העובדה שמשנה עדותו בין מה שציין למה שנכון ומוכח לו בדיעבד - יוצר תחושה של מחויבות לנאשם ולאור זאת לא יכולתי לתת משקל רב לעדות זאת.

הנאשם:

גרסת הנאשם מוכיחה את יסודות העבירה, שכן ירד על מנת להזיז את רכבו, וכשהשוטר "עלה על האופנוע שלו, שם קסדה, אני באתי להזיז את הרכב ואז המתלוננת ... אמרה לי שיש לי מזל שאני מזיז את האוטו, כי אחרת היא היתה עושה לי "פנס" .. אמרתי לה שאם זאת הגישה שלה, אז אני לא מזיז את הרכב, ואז אני פונה אל השוטר ... הוא היה שנייה מלנסוע ... אני חשבתי שהוא צריך להגיב לזה, אבל הוא התעלם ... (עמ' 16 ש' 13 - 30), הוא ירד ואמר לי להזיז את הרכב, ואני אמרתי אוקיי אבל שיבוא לטפל במה שאני אומר".

(עמ' 17 ש' 1 - 2).

איני יכולה לקבל גרסתו שכן היא עומדת בניגוד לחקירתו הראשית, שם גרם לשוטר לרדת מן האופנוע ולשוב על עקבותיו על מנת לדרוש שוב ובשנית שהוראתו אשר ניתנה תתבצע.

כאן יש להוסיף כי הנאשם שינה תשובותיו וטעמו בחקירתו הנגדית ולאחר שהוקראו לו תשובותיו נתן להן פירושים דחוקים לשינויים, ולבסוף הסכים להם (וראה ע"ת 19 ש' 4-10 וכן בש' 24-29).

בימ"ש התרשם כי הנאשם הרגיש פגוע מהתנהגות המודיעה ותוך רצון לבוא עימה חשבון החליט שלא להיענות לדרישת השוטר, כך גם לגבי הוויכוח לעניין העלייה מן הכביש למדרכה.

לעניין זה די להפנות לדברים אותם אמר בנוגע לשוטר: **אני נוהג לתת לשוטרים את כל הכבוד הראוי בלי שום קשר מה דעת הציבור עליהם** (בעמ' 17 ש' 12).

ודברים שאמר על הדיירת: **"אבל היא סתם איזה דיירת והיא לא יכולה לתת לי פקודות, אז אני אמרתי לה שאם זו הגישה שלה, אני לא אזיז את הרכב.. הרי היא סתם דיירת שבאה להציק לי."** (בעמ' 19 ש' 7-9), משמע שמתוך כך שחשב שבהזזת רכבו יהא משום היענות לדרישת הדיירת, סירב לעשות כן, הגם שדרישה זו, מקורה הייתה בהוראת השוטר.

כאן המקום לומר, גם אם יש לנאשם טענה כלפי המודיעה, יכול היה לפתור זאת ע"י הגשת תלונה על איומים אך בשום אופן אינו יכול שלא לבצע הוראה שניתנה מאת השוטר.

לאור כל זאת אין לי אלא לקבוע כי התביעה הוכיחה את המיוחס לנאשם מעל לכל ספק סביר, ואני מרשיעה את הנאשם בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ו אב תשע"ו, 30 אוגוסט 2016, במעמד הצדדים.